

عنوان مقاله:

این یک آموزش مجازی نیست: درهم تنیدگی حیطه خصوصی و عمومی در زندگی زنان معلم در دوران همه گیری

محل انتشار:

همایش ملی مطالعات برنامه درسی در هزاره سوم (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

روح اله آقاصالح - استادیار، گروه علوم تربیتی و روانشناسی، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران.

زری آقاجانی - کارشناسی ارشد تاریخ و فلسفه آموزش و پرورش، گروه علوم تربیتی، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

دورکاری و تدریس از خانه صرفاً یک تغییر در شیوه انتقال مطالب نیست، بلکه عمیقاً با جنبه های دیگر زندگی گره خورده است. چنانچه وانمود کنیم در دوران یک بحران بهداشت عمومی— که یک بحران اقتصادی، اجتماعی، سیاسی و اخلاقی نیز هست— زندگی عادی جدیدی داریم، مرتکب عملی غیراخلاقی شده ایم. از دست دادن شغل، تعطیلی مدارس و انزوای خانوار، کارهای مراقبتی را از مشاغل با درآمد به مشاغل بدون حقوق— که بیشتر بر عهده زنان است— تبدیل میکند. این تغییر نه تنها به دلیل هنجارهای اجتماعی جنسیتزده، که زنان را مسئول مراقبت می پندارد، رخ داده بلکه از موجودیت ساختار نیروی کار هم متاثر میشود. تصدیق این گزاره که "امر شخصی سیاسی است" تصمیم گیران و برنامه سازان تربیت را ملزم می کند که این موضوع را به عنوان یک مساله اخلاقی مورد توجه قرار داده و زنان را تشویق کنند که برای افزایش آگاهی و ایجاد تغییر در زندگی زنان و مردان داستانهای خود را بی واهمه به اشتراک بگذارند. در این مقاله ضمن مطالعه زندگی زنان معلم به مساله مندی موضوع تداخل حیطه حرفه ای و شخصی میپردازیم.

کلمات کلیدی:

تدریس برخط، زنان معلم، زندگی معلمان، دورکاری، فمینیسم، نئولیبرالیسم.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1317867>

